

mene pa je Lojze kot svojega učenca poslal pred kočo po snega, ki sva ga na ognjišču topila. In ko se je stopil, sva ga porabila za čaj, če smem tako imenovati slan krop. Jaz sem namreč vso pot hvalil svoj sladkor in zagotavljal, da bo čaj zaradi mojega sladkorja takoj sladak. Ko pa je bil čaj kuhan, ga je Lojze v svesti si svojega kuharskega znanja prvi pokusil, a ga takoj debelo izpljunil. — „Kaj pa je?“ sem ga nedolžno vprašal. — „Pokaži mi malo svoj sladkor!“ mi veli ne baš s prijaznim glasom Lojze. Seveda sem mu takoj ustregel, a komaj je pokusil tisto reč, se je na ves glas zagrohotal in vse skupaj izlil skozi okno. Jaz sem ga vedno bolj debelo gledal, a tisti večer nisem od njega ničesar zvedel. Šele jutraj se mi je zjasnilo, da sem namesto sladkorja vsul v krop — soli, ki sem jo v naglici vzel iz nahrbtnika. Ker je naju že začelo mraziti, sva se spravila v „posteljo“. Kdor je že kdaj spal v Zoisovi koči na tistem preklicanem senu, mi bo pritrtil, da nama ni bilo baš vroče, zlasti v tem letnem času ne. Zato sva veselo pozdravila vzhajajoče solnce, skočila iz „postelje“ in stopila pred kočo, kjer se nama je nudil prelep prizor: solnce je baš zlatilo Triglavsko pogorje in kamniške vrhove, med njimi tudi najin cilj — Grintavec. Nataknila sva si na noge deruze, ki so bile na zmrzlem snegu neobhodno potrebne, in odrinila v smeri proti Malemu Grintavcu. Sneg je bil le na nekaterih krajih leden, zato sva primeroma hitro dospela na Mali Grintavec. Otdot sva imela še pol ure lahkega pota in ob osmi uri sva stopila na njegovo ledeno teme. Krasen razgled se nama je nudil na vse strani. Pod nama je ležalo mično Jezersko in dolga Kokrska dolina, v bližnji soseščini pa sva z veseljem pozdravila znane vrhove: Kočno, Skuto, Tursko goro itd. Tam v ozadju so nama kazale Karavanke svoje pleše, na daljnem obzorju pa sva zagledala kralja ledenih Tur — Veliki Klok. Ko sva se tudi telesno pokrepčala, sva — veseleč se tako lepo uspele ture — ubrala pot nazaj proti Kokrskemu sedlu. Tu sva skuhala čaj, ki je bil to pot slajši kot prejšnji večer, pospravila po koči in odrinila proti Kokri. To pot imava v najlepšem spominu, ker sva se tu prijetno drsala po zasneženi strmini. Dve uri pozneje sva že stopila na cesto, ki drži z Jezerskega v Kranj. Lojze je sicer nekaj govoril o pošti in preresetaval svoj možnjiček, a jaz sem bil za to, da vzameva štiriurno pot pod noge. Končno je obveljala moja. Nekoliko dremajoč, nekoliko pevajoč sva merila cesto kilometer za kilometrom in se naposled zaspanih korakov prigugala v Kranj.

Planine so ravno žarele v svitu zahajajočega solnca, ko sva na cepine oprta gledala proti Grintavcu, ki je ta dan padel pod udarci najinih cepinov. V. K.

„Prstan.“

O svoji igri „Prstan“ sem prejel od več strani ustne in pismene izjave priznanja in vzpodbude. Posebno značilno je pismo, ki mi ga je pisala gospa učiteljica z Vranskega o priliki vrniive poslanih ji pevskih točk za uprizoritev igre. Njeno pismo se glasi: „Cenjeni gospod! Priloženo vračam posojene note, za katere se Vam prav presrečno zahvaljujem. Napevi so prikladni. Škoda le, da ni pri pevskih točkah spremljevanja s klavirjem. No, poizkusili bomo s spremljevanjem po posluhu. Igra sama na sebi pa je silno ljubka. Mnogo učinka pričakujem od čarobne scenerije 2. dejanja. Žal, da tega učinka ne moremo tukaj poglobiti še z bajno razsvetljavo, ker še nimamo na našem odru električne luči. Jako me zanima 3. dejanje, o katerem ste mi pisali. Kadar izide, bom presodila, če bi se ne dalo tudi pri nas uprizoriti. Tudi našim malim igralcem igra močno ugaja. Moj sinko me neprenehoma nadleguje z vprašanji, kakor: „Kakšno je 3. dejanje. Ali izide v „Zvončku“? Ali bo priobčena še kaka druga igra?“ itd. Bajke so pač otroški duši, ki živi v kraljestvu sanj, najbolj prikladne. Zato si tudi od uprizoritve obetam dosti uspeha. Saj je to prva slovenska igra te vrste. Do sedaj smo bili navezani le na tuje „Snegulčice“, „Trnulčice“ in druge podobne mladinske igre. Sklepam s ponovno zahvalo in z željo, da bi ta lepa čarobna pravljica nadaljevala svoje potovanje po vseh slovenskih odrih ter da bi Vas prvi uspeh bodril k nadaljnemu delu na tem polju. S spoštovanjem Bibijana Jakše-Kolškova.“ — Tretje dopolnilno dejanje je izšlo v „Zvončku“. Upam, da bo tudi to ugajalo naši mladini in našim dobrim mladinskim prijateljem ter doseglo svoj namen kakor prvotna dvodejanka. — V pesemco v devetem prizoru se je vrnila tiskovna pomota. Tam bi se morala glasiti prva beseda tretje kitice: Zato . . . a ne „Kako“ . . . Čitatelji naj to napako sami popravijo! K pismu čislane gospe učiteljice pripominjam, da se mi ne zdi potrebno spremljevanje petja na odru s klavirjem, ker to dela petje, oziroma besedilo petja nerazločno in težko razumljivo za poslušalce. Pač pa je lepo in umestno, ako se igrajo pri odmorih med dejanji naše narodne skladbe. Za igro „Prstan“ je tudi silno potrebno, da bi zanjo napravil slovenski skladatelj enotne, v narodnem duhu zlo-

žene napeve k vsem ali vsaj k nekaterim pesemcam. V Novem mestu in v Velikih Laščah so med gledališkimi prireditelji skladateljski veščaki in so si kar sami napravili nekatere napeve k igri Tako se je morda zgodilo tudi še kje drugje. Vse te napeve bi jaz rad zbral in jih s svojimi vred poslal požrtvovalnemu slovenskemu skladatelju, ki bi hotel po njih prirediti za igro primerne napeve, kakor bi se to njemu zdelo najbolje. Te napeve bi potem „Zvonček“ počasi prinašal v posameznih številkah, ali pa bi se izdal v posebnem zvezku. Jaz sem žrtvoval delo in trud, ki sem ga imel z igro, slovenski mladini. Lepo bi bilo, ako bi storil isto slovenski skladatelj, ki ljubi našo mladino ter bi tako umetniško izpopolnil igro s svojim skladateljskim darom. Torej prosim lepo in pričakujem povoljnega odziva. H koncu še omenjam, da izide v nekaj mesecih v knjižici moja mladinska trodejanka „Tončkove sanje na Miklavžev večer“ z desetimi podobami. To igro v verzih so lani o priliki Miklavževega godu igrali dvakrat v Ljubljani z dobrim uspehom, a pozneje sem jo še izdatno predelal in izboljšal. Nadalje imam v rokopisu mladinsko štiridejanko „Neposlušni Živko“ s protialkoholno tendenco in pred kratkim sem dogotovil novo čarobno pravljico igro v petih dejanjih za zrelejšo mladino. Ime ji je „Nevidni Jakec“ in je posebno prikladna za sedanje čase. *Fr. Rojec.*

Boj pijančevanju!

Človek ima razum in je zato kralj vsega stvarstva. Pamet ga mora voditi in varovati strasti. — Razum mu pove, česa se mu je izogibati, kaj mu ogroža srečo, izpodkopa je zdravje in blaginjo. — Strast pijančevanja je razumu najbolj nasprotna. Ta strast ponižuje človeka najhuje. Žal, da si je pridobila tudi med slovenskim narodom že domovinsko pravico. — Gorje, ki ga rodi pijančevanje, se premalo upošteva. Zato se je oklenilo pijanstvo s svojimi železnimi rokami že celih rodov in nevarnost je večja od dne do dne. Ako nočemo svojega propada, mora biti naš odpor zoper pijančevanje resen in odločen. Napovedati mu moramo boj na vsej črti. — Alkohol hvalijo kot pravega rešitelja. Biti mora pri veselju in žalosti, pri ženitovanju in pogrebu. piti se mora v sreči in nesreči. Pravijo, da sladi alkohol počitek in lajša delo, varuje človeka raznih boleznih, ga pozimi greje, poleti hladi. Prevara je vse, kar trdijo o moči in vrlini alkohola. On le slepi ljudi in jim provzroča brezmejno gorje. — Ničče naj ne trdi, da mu ni mar boja zoper

alkohol! Nasledki, ki jih rodi pijančevanje, zadenejo vse, in zato mora biti boj proti temu sovražniku splošen!

Jugoslovanska koračnica.

V tretjem dejanju „Prstana“ je samo prva polovica koračnice. Tu je sedaj priobčena v celoti. Pojemo jo po napevu zagrebške „Išetale išetale zagrebačke dečke...“

Srečala ob zori Vila
našega kraljiča,
dala mu je blago srce,
čilost sokoliča.

On pa narod svoj je ljubil,
vrlo srce mu podaril
in s pravično roko preustvaril
dom mu v zemeljski je raj.

Ljudstvo raja, ljudstvo poje
in kraljiču vzklika:

„Bog te živi, s tabo hodi
sreča naj velika!“

Glej, mi svoboden smo narod,
tam na meji naši brati
pa še v robstvu morajo ječati:
kdaj jih gremo rešit, kdaj?

V zraku se zastava naša
s črnim trakom vije;
pest pod njo se krči, čast nam
po osveti vpije!

Meče zopet izderimo,
na sovražnike planimo
in vse svoje brate oprostimo:
suženj več ne bo — Slovan!

Fr. Rojec.

Domoljubni reki.

Lastna gruda — zlata ruda!

Boljša je gruda domače zemlje,
nego na tujem so zlate goré.

Varujmo skrbno se prostosti brez modrosti.

Mladi Jugoslovan!
Bog ti daj krepko dlan,
Bog ti daj bistri razum,
pravi ponos in pogum!

Mladi Jugoslovan,
prišel svobode je dan,
čuvaj svoj dom in svoj rod,
trezen ju brani povsod!

Prost diham božji zrak,
prost slednji je korak;
prost južni je Slovan,
naš je vstajenja dan!

Marija Zopfova.